

Sanem Şarkısı

— *necip-gulece* · 25 Mart 2011

Höyüğümün en üst katına kurdum
Çal karası gözlerinden bir şehir
Tapınaklar ördüm suretine
Çiçeklere bölündü silüetin.
Melodiler büyüttüm
Yankısı rüzgarlar besleyen, avuçlarında
Seyrettim görkemini
Mücevher kakmalı geceleri
Kör bir ağızla.
Nehirlere verdim ismini
Karıştı hayata ezgin
Kuşlara bulaştı,
Tohumlara
Kum taneleri süpüren
Telaşlı kıpırtılara sindi,
Her nefes alışın
Yaşamak
Yeni baştan sevildi.
Bir mevsim düşledim
Öyle pat diye yüzü
Saçlarından fışkıran
Kokusu sarhoş ve ihlamur yapraklı
Sırılsıklam zarif bir mevsim
Topuğuna değin sanem şarkısı.
Sana çıkardım yolları, bütün
Soluksuz düştüm serüvenine
Hürriyetsin Toroslarda açan sabahları
Enfes bir yolculuksun içimde.
Dudaklarınla içtim ruhumu
Balıkçıl selamlar saklı
Gölgesinde sesinin,
Hudutsuz yağmur tadı dudakların
Güneşin en akşam yeriydi
Etten zıvanası gökkuşağının.
Mutlu sonlar ekledim efsanelere,

Çiy damlalarının membası gülüşünden
Bir gülüşün var
Tabiatın uyanışı
Öz suyu bitkilerin
Dizginlenemeyen heyecanı baharın.
Kaybettim takvimlerin farazi miladını
Lahzalardan soyundum,
Safağı kızıl denizlere
Bağır çağır söylüyorum şarkını
Bıraktım bir kenara külliye edebiyatı
Hiç yazılmasaydı dediğim
Eksik bir kitaptı, dünya
Okumayaydım gözlerinin çal karasını.

Necip Güleçer